

Lene Kaaberbøl

VILLHEKS
Viridians blod

Oversatt av Øystein Rosse

Samlaget

Oslo 2012

Originaltittel: *Vildheks - Viridians blod*
Copyright © 2011 Lene Kaaberbøl,
Anders Walter og Forlaget Alvilda, København.
Published by agreement with
Leonhardt & Høier Literary Agency A/S, Copenhagen.
© norsk utgåve: 2012 Det Norske Samlaget

Tilrettelagt for eBok av
BookPartnerMedia, København 2012

ISBN: 978-82-521-8119-7

Om denne boka

Bok nr. 2 i Villheks-serien!

”Du må! Det er ingen andre som kan. Eller vil”.

Villheksa Shanaia er fortvilt og sterkt såret. Hun er i ferd med å miste hjemstedet Vestmark, til onde Kimæra. Shanaia ber Clara om hjelp, og Clara aner det verste. Likevel reiser hun til den røffe og værbitte kysten i Vestmark. Og det hun møter der er både uvisst og livsfarlig.

Fra ti år.

Viridians blod er den andre boka i serien *Villheks*, hvor vi får høre om dyrevennen Clara og hennes kamp for å overleve som villheks i en verden der tryllekunst ikke er barnemat.

Lene Kaaberbøl

VILLHEKS
Viridians blod

Oversatt av Øystein Rosse

Samlaget

Oslo 2012

1 Tårnfalk

«Er du fornøyd?» spurte faren min og så forskende på meg.

«Klart det,» løy jeg. «Det er helt perfekt.»

Rommet var større enn det jeg hadde hjemme hos mor i Merkurgata, og veggene var kritthvite og luktet fremdeles fuktig lateksmaling. Hele den ene enden var av glass, med en glassdør ut til balkongen, og hvis man så godt etter, kunne man skimte litt havne vann mellom kranene. De tingene jeg hadde hatt i det gamle huset hans, lå pakket i noen kartonger på den nye senga han hadde kjøpt.

Faren min hadde fått ny jobb. Istedenfor å bo i den andre enden av landet i den ene halvdel av en eldgammel tomannsbolig med hvitkalkete murer og tegltak og en hage full av epletrær og litt for langt gress, hadde han flyttet inn her – i en splitter ny og sikkert drittdyr leilighet i det nye havnebygget, et kvarter fra Merkurgata med Rute 18. Og han gledet seg noe enormt, sa han, til å være mye mer sammen med meg enn før.

«Før», altså de siste ni årene av mitt liv, hadde det vært en helt fast rutine: fjorten dager i sommerferien, en uke i juleferien, halve påskeferien og to helger om høsten. Sist høst var det riktignok bare blitt en helg på grunn av alt det med Kimæra og katten og tante Isa, som måtte gi meg det hun kalte *Selvforsvar for villhekser, leksjon 1*. Alt det som faren min for øvrig ikke ante noe om. Akkurat som nesten alle andre trodde han at jeg bare hadde vært syk av katteklorfeber noen uker.

Men ellers hadde det alltid vært det samme – hyggelige feriedager i det gamle huset, der jeg kunne leke med Micke og Sarah ved siden av, og der far tok seg fri så vi kunne gå i svømmehallen, bake mislykkete boller og spille yatzy og poppe popkorn og se en masse gamle filmer sammen. Han var skikkelig god til å være feriefar.

Og nå var han altså ikke feriefar mer. Hans halvpart av huset i Kastanjeveien var solgt, og det betydde at det ikke ble flere hyggedager sammen med Micke og Sarah, ikke flere huler mellom ripsbuskene, ikke mer tordenværskakao foran peisen mens regnet trommet mot det røde tegltaket og plasket ned på verandaen akkurat der takrenna alltid rant over.

Han var så glad for at vi kom mye nærmere hverandre, og det var jo jeg også. Jeg så selvsagt det fine ved å kunne stikke innom en kveld i uka istedenfor at det gikk måneder mellom hver gang vi sås. Men det føltes bare litt som om noen hadde solgt feriehuset mitt uten å spørre meg først.

«Det er kveldssol på balkongen,» sa han og åpnet glassdøra. «Vi kan sitte og grille når det blir sommer.»

Det var februar og dritkaldt. Lysten på grillkos var liksom ikke det som trengte seg mest på.

En kald vind fikk de nye persiennene til å henge og slå voldsomt og trakk

en lukt av diesel, tjære og saltvann med seg inn i rommet. Og plutselig stupte en fjærkledd rakett ned langs husfasaden, flakset opp over balkongmuren og skjøt rett inn gjennom den åpne døra.

«Hva i alle ...» gispet faren min.

Det var en rovfugl. Egentlig var den ikke så stor, men mellom rommets hvite vegger virket den enorm. Den bremsset og spredte halefjærene sine som en vifte. De var helt lyse bortsett fra de kullsvarte tuppene. Så sto den flagrende stille i brøkdelen av et sekund, før den jagde rett ned mot meg. Jeg strakte instinktivt armen fram, og den landet litt klossete på håndleddet mitt. De gule klørne grep tak og gikk gjennom genserermet inn til huden, og den basket med de flekkete vingene for å holde balansen.

Når det var litt vanskelig for den, skyldtes det at den holdt noe i den ene kloa. Et sammenbrettet papir som den rakte mot meg på en utvilsomt bydende måte. Den utstøtte noen kommanderende tjiirp-lyder, og jeg tok papirlappen fra den, for det var helt tydelig det den ville ha meg til. I samme øyeblikk som jeg fulgte ordren, kastet den seg på vingene og strøk ut gjennom balkongdøra igjen.

«Men ...» Faren min sto med åpen munn og stirret etter den. «Det var jo en tårnfalk!»

Jeg skyndte meg å putte lappen i olabukselomma mens han fremdeles sto og så etter fuglen.

«Det blir flere og flere av dem i byene,» sa jeg og forsøkte å få det til å høres ut som om det var helt normalt og dagligdags at de fløy inn i stua til folk.

«Eh ... ja, men ... den må da ha vært tam. Hadde den falkereimer på seg?»

«Det kan godt hende,» sa jeg. «Det rakk jeg ikke helt å se.» Jeg var ganske sikker på at det var en villfødt fugl som aldri var blitt temmet og trent og bundet med reimer, men det sa jeg ikke noe om.

«Utrolig,» sa faren min. «Det er åpenbart mye mer natur midt i storbyen enn det man skulle tro.» Så så han plutselig ned på hånden min.

«Nei, men Clara, da,» sa han. «Den har jo revet deg opp.»

Jeg så på hånden min. Det stemte. Det piplet litt blod ned over håndflaten fra en enslig dyp rift. Det var ikke mye, men det ga meg likevel en merkelig kald følelse i magen. Jeg kunne ikke la være å tenke på at det var sånn alt sammen hadde begynt sist høst - med et vilt dyr, fire katteklor og noen dråper varmt, rødt blod, en regnværs morgen da jeg egentlig skulle ha vært på skolen. Jeg husket ennå tindrende klart vekten av kattekroppen og følelsen av den våte, ru tunga som slikket bloddråpene i seg.

Det var slik Katt og jeg møttes. Nå bodde han hos oss i Merkurgata det meste av tida, men selv om han hadde fullstendig kontroll over meg og rutinene mine og aldri lot noen anledning gå fra seg til å fortelle meg hvem som eide hvem (gjett hva han mente om den saken), så gikk han fremdeles sine egne veier selv. Jeg visste sjelden hvor han var hvis han ikke lå og mol ved siden av meg.

Vi hadde sagt til naboene at han var en norsk skogkatt, og at det var derfor han var så stor.

«Det er best du skyller det,» sa far. «Fikk du ikke en stivkrampesprøyte nå i høst?»

«Jo,» sa jeg og gikk lydig ut på gjestedoen og holdt håndleddet under kaldtvannskrana. Jeg fikk et glimt av meg selv i speilet og lente meg litt lenger inn over vasken. De fire små, loddrette arrene etter klørne til Katt var vanligvis bare noen tynne, hvite streker jeg nesten ikke la merke til. Nå syntes jeg plutselig de så tydeligere ut.

«Er det egentlig lov å ha katt her?» spurte jeg.

Far nøyte. «Egentlig ikke,» sa han. «Men hvis du vil ha – hva er det du kaller ham? Heter han bare Katt?»

«Ja,» sa jeg. Jeg visste at det ikke var så fantasifullt, men det var det eneste ordet som dekket det egenrådige sinnet og den store, svartpelsete kattedroppen hans.

«Hvis du vil ha ham med på besøk hit, så kan du bare ha et kattebur og en katteskål til ham og holde ham inne i leiligheten, så går det nok bra.»

Katt i et kattebur? Når det ble snøvær i helvete, tenkte jeg. Så dum var jeg ikke.

Det sluttet fort å blø. Tårnfalken hadde virkelig prøvd å la være å skade meg – ellers ville det ha vært dype hull etter alle de fire klørne. Men det var nok ikke så lett når den skulle lande på ett bein.

«Gjør det vondt?»

«Nei,» sa jeg. «Det er bare en skramme.»

«Jeg lager litt kakao til oss,» sa far. «Så kan du pakke ut tingene dine imens. Så det blir litt mer hjemmekoselig her ...»

Han merket nok at jeg ikke var så begeistret for rommet som jeg sa. Han var ikke dum. Iallfall ikke så ofte. Han la hånden på hodet mitt og rusket meg i håret.

«Det blir nok bra,» sa han.

Jeg ventet til jeg kunne høre ham romstere ute på det splitter nye, skinnende hvite kjøkkenet. Så tok jeg lappen opp av lomma og brettet den ut.

ALVEPARKEN sto det med store blokkbokstaver. *I morgen. En time før solnedgang. Nordstien, tredje benk fra porten.* Og nederst var det et lite dyrehode som skulle forestille en ilder.

Lappen var ikke fra tante Isa, slik jeg hadde trodd. Det måtte selvfølgelig være en villheks. Hvem andre bruker ville tårnfalker som postbud? Men det var bare én jeg kjente som hadde en ilder som villvenn.

Hvorfor ville Shanaia treffe meg? Hun var ikke typen som hadde sansen for koseprat og venninneklem. Det måtte være noe viktig.

2 Shanaia

«Hun skulle være her et sted,» sa jeg og så igjen på den etter hvert noe skrukkete lappen. Fremdeles kunne en se hvor tårnfalken hadde hatt tak i den med klørne. *En time før solnedgang, Nordstien, tredje benk fra porten.*

«Kanskje vi kommer for tidlig,» sa Oscar, som hadde stoppet så Labben skulle få tisse på en berberisbusk. «Eller for sent. Hvorfor kan hun ikke bare skrive klokka kvart over fem sånn som vanlige folk gjør? Hvis det nå er det hun mener ...»

«Fordi hun er villheks,» sa jeg. «For henne er det naturens tid som teller, ikke et eller annet minutt-ur.» Men jeg måtte innrømme at det hadde vært litt problematisk å finne ut når sola egentlig gikk ned sånn en dag først i februar.

Alveparken var ikke verdens hyggeligste sted. Den lå inneklemt mellom jernbanen og det gamle kjøttmarkedet og et kolonihageområde, og selv om den kanskje kunne skilte med noen høye, grønne trær og et par solbadere på gressplenen om sommeren, så var den temmelig søletrist og øde å se til nå. Stiene og det sleipe gresset var fullt av burgerposer, pizzaesker og tomme ølbokser, og selv om en eller annen kommunearbeider hadde gjort et halvhjertet forsøk på å samle sammen noe av det i svarte plastsekker, hjalp det ikke stort så lenge plastsekkene bare ble liggende bak benkene.

«Her er det jo ikke en kjeft,» sa Oscar. «Kan vi ikke gå hjem?»

«Det var du selv som ville være med,» sa jeg. «Du ville absolutt treffe en ekte villheks.»

«Ja, for det ville ha vært døds Kult. Men det *er jo* ingen villheks her, er det vel? Bortsett fra deg, da.»

«Og jeg teller selvfølgelig ikke ...»

«Kutt ut nå, du vet godt hva jeg mener.»

Jeg så en gang til på det som måtte være *tredje benk fra porten*, men der satt det fremdeles ingen. Jeg vet ikke om jeg hadde forestilt meg at Shanaia skulle dukke ut av den februargrå lufta fordi jeg hadde vendt ryggen til et øyeblikk, men det gjorde hun iallfall ikke.

«Kan vi ikke gå en runde til?» sa jeg. «Sånn for sikkerhets skyld.»

«Det fins folk som har større kjøkkenhager enn denne parken, Clara. Hun er ikke her!»

En av plastsekkene rørte på seg. Hjertet mitt gjorde et hopp, og jeg ga fra meg et forskrekket pip.

«Hva er det?»

Jeg pekte. «Der,» sa jeg. «Sekken ...»

Vinden fikk plasten til å blafre, men det var ikke det. Og nå så Oscar det også. Et spisst, hvitt hode stakk opp av søppelhaugen, et hode med runde, mørke ører, blodrøde øyne og værhaar som var lengre enn hodet var bredt.

«Det er en sånn ... hva er det nå de heter?» spurte han. «Som likner en røyskatt.»

«En ilder,» sa jeg og kjente hvordan februarkulden spredte seg inni meg. «Det er Shanaias ...»

Jeg satte meg på huk ved benken og rakte forsiktig hånden fram mot ilderen. Den sperret bare opp gapet og freste til meg så jeg kunne se alle de sylskarpe tennene. Og først nå gikk det opp for meg at de svarte søppelsekkene dekket mer enn bare søppel. En skulder stakk fram fra en opprevet skinnjakke. Litt av et olabuksebein var halvveis synlig mellom melkekartonger, pizzaesker og popkornposer. Og jeg kunne se en hånd, en hånd med bleke fingertupper og lange, søvlakkerte negler som stakk ut av et par avklipte, svarte skinnhansker med nagler på knokene.

Det var Shanaia.

«Er ... er hun død?» spurte Oscar. Labben pep bekymret og gjødde så plutselig kraftig mot ilderen, og kanskje mot Shanaia også. Han hadde ellers gått forbi benken to ganger uten å vise noen som helst interesse for søppelhaugen.

«Forsvinn,» sa jeg strengt til ilderen. «Vi vil jo bare hjelpe henne.»

Kanskje var jeg etter hvert blitt såpass til villheks at den forsto det. Den lot iallfall aller nådigst være å sette tennene i hånden min da jeg begynte å dra søppel og plast til side så jeg bedre kunne se hva som var galt med Shanaia.

Hun pustet.

Øynene hennes var lukket og ansiktet iskaldt, men hun pustet.

«Hun er ikke død,» utbrøt jeg lettet.

Men hva hadde skjedd med henne?

3 Luftangrep

«Skal vi ringe etter en ambulanse?» spurte Oscar.

«Jeg vet ikke riktig,» sa jeg. «Hva med ilderen? Jeg tror ikke vi har lov til å ta den med på sykehuset. Jeg har mer lyst til å ringe til tante Isa.»

«Men hun har jo ikke telefon,» innvendte Oscar.

Det hadde hun faktisk. Jeg hadde fått henne til å kjøpe en mobiltelefon i høst, men hun bodde så langt utenfor allfarvei at hun bare kunne bruke den hvis hun gikk helt opp på bakketoppen bak huset. Hun kunne ringe til meg, men jeg kunne ikke ringe til henne, ikke med mindre hun tilfeldigvis hadde fått lyst til å stå der oppe og beundre utsikten.

Jeg prøvde likevel. Sprak, sprak. *Abonnementen har slått av telefonen eller befinner seg i et område hvor det ikke er dekning.* Nei, så overraskende ...

Jeg rørte igjen ved kinnet til Shanaia. Hun var iskald og viste overhodet ingen tegn til å ville våkne.

«Eh ...» sa Oscar. «Clara ... er det ikke akkurat som det har blitt mørkere? Og mer tåkete?»

Jeg så opp. Han hadde rett. Himmelen var blitt blytung og nesten svart, og striper av tynn, grå tåke kom krypende over sølegresset. Nå var det selvfølgelig ikke så unaturlig at himmelen ble mørkere når det var mindre enn en halvtime til sola gikk ned, men de krypende, grå tåkefangarmene ... det virket nesten som om de lette etter noe. En av dem buktet seg rundt ankelen til Oscar, så han uvilkarlig løftet beinet.

«Så ekkelt ...» sa han.

Den svarte himmelen revnet med et dumpt brak, og ut av den kom en kile av hvitt. Jeg sto med åpen munn og stirret mens det hvite bare kom nærmere som et stupdykkende jagerfly og plutselig ble til en storm av kjempestore, hvite fugler.

«Hva ...?» begynte Oscar å si, men han fikk aldri avsluttet spørsmålet sitt. Den første fuglen traff ham midt i brystet så han snublet noen skritt bakover. Og så var luften full av skrikende, baskende, hakkende måker med røde øyne og rødprykkete gule nebb. Labben bjeffet først sint et par ganger, men så kom det et ynkelig ul, og han prøvde å stikke av. Rykket i båndet fikk Oscar til å gå rett i bakken, og måkene var over ham som om han skulle ha vært en haug med spesielt appetittlig kjøkkenavfall på en søppelfylling.

De rørte ikke meg. Bare Oscar, Labben og Shanaia.

«Forsvinn!» skrek jeg og begynte å vifte med armene. «Vekk med dere! **FORSVINN!**» Det var den eneste villhekskunsten jeg noensinne hadde vært god til – å få dyr (og iblant mennesker) til å forsvinne når jeg ropte.

Det virket bare ikke. Eller kanskje gjorde det det. De holdt seg unna meg. Men ikke de andre. Jeg grep tak i en baskende, hvit vinge og dro en kjempestor sildemåke vekk fra Oscar. Labben hylte og skrek og prøvde å

stikke av, men klarte det ikke på grunn av båndet som fremdeles var viklet rundt det ene håndleddet til Oscar. Dunk - dunk - hakk, dunk - hakk - hakk. Den ene måken etter den andre traff dem som fjærbomber med lange, harde nebb, og Oscar hadde begynt å rope mens han rullet fra den ene siden til den andre og slo vilt omkring seg med armene.

«**KATT!**» ropte jeg. «Katt, hjelp!»

Jeg ante ikke hvor han var, eller om han kunne høre meg, men jeg visste bare at jeg ikke kunne klare dette alene. Jeg slo etter den ene måken etter den andre, rev dem vekk fra Oscar, Labben og Shanaia med paniske hender, glatte, hvite vinger, butte haler, knudrete, gule bein, jeg ga blaffen i hva jeg fikk tak i, bare jeg fikk dem vekk.

«**KATT!**» skrek jeg igjen, enda høyere. «**HJELP!!!**»

Plutselig var jeg ikke alene. Ikke den eneste som kjempet mot måkene. Svarttroster, gråspurver, dompaper med nebb som greinsakser, to rødbrune, snerrende byrever, fire brokete villkatter som freste og skrek, en svart-hvit flokk av skjærer, en hegre med kjempebrede vinger og en hals som en forhistorisk flygeøgle ... flere og flere kom til, kornkråker, kråker, til og med et par stokkender og ti-tolv brune rotter, en flaksende, nappende, bitende, rivende hær som myldret fram fra jord og himmel, busker og trær. Og Katt. Katt kom også.

Roaaaarrrrrr. Han traff måkeflokken som en svart torpedo, panterstor og med klør så lange som fiskekroker. *Stikk, gjerne fjærkre! Hun er min!* Jeg kunne høre tankene hans litt tydeligere enn Oscars usammenhengende rop.

Måkene spredte seg. Mange av dem var blitt såret, blodet flekket de hvite fjærene, og en av dem slepte seg bortover grusgangen med tarmene etter seg og to brukne vinger. De så ut som vanlige måker nå, med lysegule øyne, og de som kunne, fløy sin vei. Katt brakk halsen på den opprevne måken på grusgangen med ett eneste hardt slag med poten, og en av revene løp sin vei med en annen fjærkledd og blodig bylt i gapet. Skjærene forfulgte en svekket, skjevtflygende hettemåke over de bladløse buskene, og jeg tror de fikk has på den et sted bak rododendronbedet.

Katt snuste inngående på den døde måken på grusgangen. Jeg var mer opptatt av Oscar, som sakte satte seg opp, men så absolutt ikke så godt ut. Han hadde mistet baseballkapsen sin, og det strittende håret var rødt og tjafsete både her og der. Blodet piplet fra nesa og det ene øyebrynet, og han hadde rifter i hele ansiktet og på begge hendene. Det var godt at det var februar, og at han hadde på seg vinterklær - dynejakka hadde fått en mengde hull der hvite dun og kunststoffibrer stakk ut, men den hadde helt sikkert beskyttet ham mot mange hakk og bitt.

«Au,» sa han. «Au, for faen. Drittmåker!»

Jeg tok det som et godt tegn at han fremdeles kunne banne. Labben slikket ham på kinnet og så litt unnskyldende og slukøret ut.

Oscar kjente forsiktig på nesa si.

«Hva i alle dager var det som nettopp gikk av de måkene?» spurte han.